

Sygn. akt II K 772/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2013 r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Bartosz Gajewski

Protokolant Małgorzata Łasecka

w obecności Prokuratora Asesora Łukasza Chrapek

po rozpoznaniu dnia 15.02.2013 r. sprawy karnej

M. W. - urodz. (...) w L.

syna T. i J. z d. M.

oskarżonego o to, że :

w dniu 4 lipca 2012 roku w L. korzystając z przerwy 2 miesięcy i 7 dni orzeczonej na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 23 kwietnia 2012 roku sygn.. akt IV Kow 414/Pr w wykonaniu kary 12 lat pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 11.09.2006 r. w sprawie III K 136/05 za czyny 155 kk i inne, bez usprawiedliwionej przyczyny nie powrócił do Aresztu Śledczego w L. po upływie wyznaczonego terminu przerwy

tj. o czyn z art. 242 § 3 kk

I. uznaje oskarżonego M. W. winnym popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. występku z art. 242 § 3 kk i za to na podstawie art.242 § 3 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i nie wymierza mu opłaty.

sygn.akt II K 772/12

UZASADNIENIE

M. W., wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 11.09.2006 r. (III K 136/05) został skazany na karę 12 lat pozbawienia wolności. Postanowieniem z 08.11.2011 r. Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze udzielił M. W. przerwy na okres 6 miesięcy w wykonywaniu wymienionej wyżej kary. Następnie tenże Sąd postanowieniem z 23.04.2012 r. po wtóry udzielił przerwy w wykonywaniu kary, tym razem do dnia 30.06.2012 r. Jednocześnie oskarżony został pouczone o obowiązku stawienia się po upływie przerwy we wskazanym zakładzie karnym, co potwierdził własnoręcznym podpisem.

Dowód : wyjaśnienia oskarżonego – k. 22, k. 175, zeznania P. C. – k. 4, karta karna – k. 8, postanowienie – k.99, k. 60, pouczenie – k. 119

W dniu 24.04.2012 r. oskarżony zawnioskował o udzielenie dalszej przerwy w wykonywaniu kary pozbawienia wolności. W dniu 01.07.2012 r. ani w ciągu następujących 3 dni M. W. nie stawił się bez usprawiedliwienia do zakładu

karnego celem dalszego odbywania kary. Pozostając na wolności wnioskiem z dnia 22.06.2012 r. domagał się wstrzymania wykonania orzeczenia w sprawie III K 136/05. Wniosek ten został w dniu 04.07.2012 r. rozpoznany negatywnie. Następnie w dniu 16.07.2012 r. Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze odmówił oskarżonemu udzielenia dalszej przerwy w karze (IV K. 882/12/pr). Oskarżony nadal nie stawiając się w zakładzie karny w dniu 31.07.2012 r. zaskarżył powyższą decyzję. Postanowieniem z 08.10.2012 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu kwestionowane orzeczenie utrzymał w mocy (II AKzw (...)). W miesiącu lipcu i następnych oskarżony zaprzestał stosowania się do orzeczonego dozoru.

Dowód : wyjaśnienia oskarżonego – k. 22, k. 175, zeznania P. C. – k. 4, postanowienie – k. 130, 134, wniosek – k. 122, k. 139, zażalenie – k. 139, wykaz – k. 109

Oskarżony był w przeszłości karany. W chwili czynu nie miał zniesionej albo ograniczonej w znacznym stopniu możliwości pokierowania swoim postępowaniem lub zrozumienia znaczenia zarzucanego czynu.

Dowód : opinia sędowo k. 111, karta karna – k. 8

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż nie wiedział że musi stawić się w zakładzie karnym. Dodał także, że nie napisał usprawiedliwienia.

Sąd zważył co następuje :

Sąd jako wiarygodne ocenił wyjaśnienia. Jakkolwiek M. W. stanowczo podkreślał, iż nie przyznaje się do zarzucanego mu czynu, to w istocie jednak potwierdził fakt, iż ani w dniu 01.07.2012 r. ani też w następnych 3 dniach nie stawił się do zakładu karnego celem dalszego odbywania kary i niestawiennictwa tego nie usprawiedliwił. Tłumaczenie zaś, że uczynił tak albowiem wynikało to z jego niewiedzy jest nieprzekonujące.

Po pierwsze zauważyć trzeba, że oskarżony własnoręcznie, w momencie opuszczania zakładu karnego, podpisał pouczenie zgodnie z którym po upływie przerwy winien stawić się celem dalszego odbywania kary. Tożsame w swej treści pouczenie zostało mu także i to dwukrotnie przekazane w trakcie posiedzenia i po podjęciu decyzji o udzieleniu i przedłużeniu mu przerwy w wykonaniu kary.

Po drugie znamienym jest, że z chwilą upływu przerwy w izolacji, oskarżony zaprzestał stawiania się na obligatoryjny dozór oraz nie uczestniczył w posiedzeniach Sądu Okręgowego w przedmiocie udzielenia kolejnej przerwy. Zdaniem Sądu świadczy to o jego złej woli i obawie przed ewentualnym ujęciem i doprowadzeniem do zakładu karnego.

Po wtóre wreszcie zważyć trzeba, że sam oskarżony przyznał, iż wniosek o przedłużenie przerwy złożył po to, aby „było legalnie” (vide: k. 175v). W istocie zatem zdawał sobie sprawę, że na wolności przebywa nielegalnie.

Z tych też względów Sąd, co do zasady uznając wyjaśnienia oskarżonego za prawdziwe, odmówił mu wiary w tym zakresie w jakim utrzymywał, że do zakładu karnego nie stawił się, gdyż nie wiedział, iż ma taki obowiązek.

Sąd jako dowód pełnowartościowy, choć nie wiele wnoszący do sprawy uznał zeznania P. C. (2).

Sąd nie zakwestionował także gromadzonych w toku niniejszego postępowania i ujawnionych dokumentów oraz opinii sędowo - psychiatrycznej, albowiem zostały sporządzone przez upoważnione podmioty w zakresie ich kompetencji, w odpowiedniej formie i nie były przez strony kontestowane.

Poddając zatem merytorycznej analizie zasadność postawionego zarzutu Sąd stwierdził, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu opisanego w art. 242 § 3 k.k. Zgodnie z tym przepisem karze określonej w 242 § 2 k.k. podlega, kto, korzystając z przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, bez usprawiedliwionej przyczyny nie powróci do zakładu karnego najpóźniej w ciągu 3 dni po upływie wyznaczonego terminu.

Taka właśnie sytuacja zaistniała w rozpoznawanej sprawie. Jest niewątpliwym, że oskarżony z własnej woli nie powrócił do zakładu karnego w czasie określonym w tymże przepisie tj. do dnia 04.07.2012 r. i niestawiennictwa swego nie usprawiedliwił.

W ocenie Sądu i z przyczyn omówionych wyżej przy okazji oceny wyjaśnień oskarżonego, popełnił przypisane mu przestępstwo w zamiarze bezpośrednim. Miał świadomość, iż jest zobligowany do stawienia się w zakładzie karny z końcem przerwy w karze, a mimo to tego nie uczynił, pozostając na wolności.

Jako osoba zdrowa był również zdolny do ponoszenia winy w sprawie.

W tej sytuacji Sąd uznał jego winę i sprawstwo za udowodnioną.

Wymierzając oskarżonemu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności, Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności o jakich mowa w art. 53 i n. k.k. a także przedstawione poniżej okoliczności obciążające, a w szczególności baczył by orzeczona kara była adekwatna do stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości jego czynu.

Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował działanie oskarżonego w zamiarze bezpośrednim. Nie bez znaczenia pozostała także dotychczasowa jego karalność.

Sąd jako okoliczność łagodzącą potraktował to, że oskarżony mimo wszystko dążył do legalizacji tej sytuacji i uzyskania dalszej przerwy.

Sąd uwzględnił przy wymiarze kary także stopień społecznej szkodliwości tego czynu, który określił jako średni. Z jednej strony zamiar bezpośredni, z drugiej zaś brak ucieczki i pozostawanie w kręgu możliwości ujęcia oskarżonego świadczą, że powyższą oceną jest zasadna.

Mając natomiast na uwadze dotychczasowy tryb życia oskarżonego i jego wielokrotną karalność, Sąd doszedł do przekonania, że nie ma żadnej gwarancji, iż w przyszłości ponownie nie popełni on kolejnego przestępstwa. To z kolei spowodowało, iż nie mógł on skorzystać z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Ze względu zaś na sytuację ekonomiczną oskarżonego związaną z brakiem pracy i długotrwałą izolacją, Sąd w oparciu o przepisy powołane w wyroku, zdecydował o nie obciążaniu go kosztami postępowania, w tym nie wymierzył mu opłaty.